

l'abbé Jean Vilar Costa .
aumônier des Espagnols
67. avenue V. Ségoffin
T o u l o u s e , H.G.

1/1

Ben volguts germans,

feia dies que passava ànsia per escriure-us pensant amb el Nadal. El Ramon m'havia escrit demanant-me noves del Julià de Paris. Jo li vaig escriure, però no ha contestat encara. Sabeu com n'és de peresós per escriure, ell que posa tantes lletres als seus dits d'impressor. Jo em refiava que podria anar a Paris i preguntar-li allò que va dir-me el Ramon-Agustí que volien saber els familiars del Julià sobre la salut i el casament de la seva filla Claretta. No sé si s'y entrebancaran dificultats. Me penso que la Claretta no obtingué el permís d'anar a Tessa a causa de no haver tingut prou traça en demanar-lo.

Fa temps que no he rebut carta vostra, ni sé el que feu, ni com van les vostres coses. El Ramon de Sabadell i Terrassa fan el mut: són vius, han perdut la noció de l'escriure, o tenen peresa de fer-ho, o bé hi ha una altra cosa?

Una dona vinguda de Manresa me parlà dels nostres cosins del carrer de st. Miquel. Quines noves en teniu, i m'en doneu? Car som en un temps qu'hom passa ànsia per els altres, i patim d'angúnia pensant amb el que poden haver passat. Quàn posaran seny els espanyols, i si són cristians, és a dir, si es diuen cristians quàn seràn verament cristians, vivent una vida realment cristiana sense envejes ni odis, una vida de vera caritat cristiana, sense la qual gran nombre d'espanyols, inclús dels que freqüentent l'església son cristians bords, son ignominia i vergonya del Cristianisme, que fan blasfemar el nom de Déu i del seu Crist.

Desde el mes d'agost he visitat els centres principals del Pirineu aon hi ha centenars de milers d'espanyols, nous i vells, que treballen en les mines, pedreres, carreteres, rescloses i perforacions de montanyes per a les centrals elèctriques. Quina joia tenen aquells homes quan me veuen allà dalt a 2400 m. procurant de parlar el llenguatge de cada ú alemany, italià, gallec, portuguès, català, castellà, francès. Perquè aquests espanyols que cauen malalts, o impossibilitats, o pateixen accidents mortals, no podrien treballar a Espanya i fer-hi salts d'aigua per a la producció d'electricitat? tanta falta com ne tenim! A les planes són també molts milers els espanyols refugiats o antics que treballen la terra, o en indústries, o tenen comerços, sobre tot de fruites de Palma de Mallorca i València, de vins catalans o andalusos...

Avui us escric desde Bruniquel (prop de Montauban) aon uns amics m'han convidat de passar el Cap d'Any, ja que pel Nadal tenia compromís a la parròquia de Bordes de Rivière. Hem estat una mica amb família varies amistats catalanes, i he descansat un poc de la meva tasca ordinària, qu'és prou feixuga. Durant els deu mesos darrers he visitat les localitats més importants aon hi ha nuclis nombrosos d'espanyols: amb el temps caldrà organitzar un centre d'assistència als espanyols com els tenen els italians, els polonesos..., car l'estranger que va a països estrangers passa moltes necessitats materials i morals, i els sacerdots poden i deuen assistir-los en el que es pre-

senti, abans que no caiguin en paranyes de moltes menes, materials i morals, d'ordre social i politic.

Especialment per als espanyols és un moment particularment dificil. No s'els pot deixar, cal fer el bé que les circumstancies morals i politiqués permeten. Demà Déu dirà.

Doneu records a tots als de la familia; encara que ni hagi que fan el sord i el mut, jo no deixo de pensar en tots. Moltes felicitats doncs, i molt bon Any Nou.

Ben cordialment
el vostre germà

Juan Vitar Costa

Bruniquel (T & G)
Diada de Cap d'Any
1er gener 1949.

~~_____~~
JS